

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **C. s.r.o., IČO: X,**
sídlem X,
zastoupená advokátem JUDr. Lukášem Kuboněm,
sídlem Choteč 64, Choteč,

proti
žalovanému: **Krajský úřad středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha 5 - Smíchov,

za účasti: 1. o. D.,
sídlem X,

2. P. H.,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. 165305/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 13. 1. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu R. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 8. 2016, č. j. 06303/16/MUR/SU/DJi (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým stavební úřad nařídil žalobkyni odstranit stavbu oplocení na pozemcích p. č. X, X, X, X, X v k. ú. D. (všechny pozemky uváděné v tomto rozsudku se nacházejí v tomtéž katastrálním území), která, jak je uvedeno v prvním výroku rozhodnutí stavebního úřadu, zahrnuje: „ - stav ke dni 28. 1. 2016 - realizovaná část oplocení výšky 2 m, betonové sloupky, výplň betonové desky - část na pozemku p. č. X a X v k. ú. D. na hranici s pozemkem p. č. X v k. ú. D. délka cca 50 m, část na pozemku p. č. X, X, X v k. ú. D. na hranici s pozemkem p. č. X v k. ú. D. délka cca 78 m, část na pozemku p. č. X a X v k. ú. D. na hranici s pozemkem p. č. X a X v k. ú. D. a podél vodoteče délka cca 61 m a branka šířka cca 1,1 m, část na pozemku p. č. X a X v k. ú. D. při hranici s pozemkem p. č. X a X v k. ú. D. oplocení betonové sloupky s výplní betonové desky cca 24 m, kovová vjezdová brána šířka cca 4,94 m, branka šířka cca 1,1 m, plot KB blok cihly délka celkem cca 15,5 m.“
2. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ke spojení dvou dříve samostatně vedených řízení o odstranění dvou částí oplocení došlo poté, co žalobkyně odkoupila od pana D. P. (dále jen „původní vlastník“) pozemky p. č. X a X, které navazují na pozemky p. č. X, X a X, jejichž vlastníkem je rovněž žalobkyně. Stavební úřad postupoval tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a proto logicky spojil obě probíhající řízení o odstranění stavby náležející stejnému vlastníkovi. K další námitce žalovaný uvedl, že žalobkyně požádala dne 30. 4. 2013 o dodatečné povolení stavby. V průběhu prvostupňového řízení nenamítala, že není stavebníkem. Pokud by nebyla stavebníkem a vlastníkem stavby, měla na to upozornit stavební úřad, rozhodně by ale v takové situaci nežádala o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad se zabýval podrobně nepovolenou stavbou a snažil se vytvořit žalobkyni podmínky pro její dodatečné povolení. Žalobkyně provedla stavbu bez povolení nebo opatření stavebního úřadu, a to v místě, kde územní plán její umístění neumožňuje. Stavba je navíc provedena v rozporu se stanoviskem P. V., s. p. a závazným stanoviskem Městského úřadu Č., jako orgánu ochrany přírody, který nesouhlasí se zásahem do krajinného rázu. Důkazní břemeno k prokázání splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby je povinností žalobkyně, která však hrubě porušila zákonná ustanovení. Dále žalovaný uvedl, že stavba (resp. její část), která byla povolena územním souhlasem ze dne 9. 11. 2009, č. j. 06402/09/V (dále jen „územní souhlas“), ač byla provedena původním vlastníkem pozemků p. č. X a X, byla provedena v rozporu s tímto územním souhlasem, a proto se i na tuto stavbu vztahuje § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „stavební zákon“), upravující řízení o odstranění stavby. Na nabyvatele vlastnického práva přecházejí závazky a závady týkající se převedené věci. Pokud jde o námitky týkající se porušení zásady předvídatelnosti rozhodování, zásady důvěry ve státní akty, zásady ochrany legitimního očekávání a zásady ochrany práv nabytých v dobré víře, uvedl žalovaný, že tyto námitky nelze „tolerovat“, neboť jde o subjektivní názor žalobkyně, nikoliv objektivní. Sama žalobkyně porušila zákonná ustanovení a důvěru ve správnost jejího konání. Dále žalovaný uvedl, že provedení stavby bez stavebního povolení (či obdobného opatření stavebního úřadu) nebo v rozporu s ním nelze zhojit podáním žádost o dodatečné povolení stavby, pokud stavebník neprokáže, že

byly splněny podmínky pro její povolení. Provedení stavby bez patřičného stavebního povolení a územního souhlasu podle žalovaného svědčí o stavební nekázni, což je jednání, které nelze schvalovat.

3. Žalobkyně předně namítla, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to především z toho důvodu, že není zřejmé, co měl žalovaný na mysli v prvním výroku napadeného rozhodnutí formulací „stav ke dni 28. 1. 2016“. Není zřejmé, v jakém stavu se stavba nacházela ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu dne 19. 8. 2016. Žalobkyně má za to, že ačkoli původní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 07861/13/MUR/DJi, o odstranění stavby bylo žalovaným zrušeno a vráceno, stavební úřad v novém rozhodnutí nápravu nezjednal a výrok týkající se popisu, umístění a velikosti stavby je i nadále nedostatečný. Žalobkyně rovněž namítla rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že ačkoli žalovaný v odůvodnění uvedl, že byl porušen princip ochrany dobré víry nabytých práv konstituovaných individuálními akty státu, rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil.
4. Dále žalobkyně namítla procesní vady řízení před správními orgány. Ačkoli podáním ze dne 30. 5. 2016 navrhla provedení řady důkazů, stavební úřad nevyhověl návrhu na provedení výslechu původního vlastníka a A. S. (dále jen „jednatel žalobkyně“), aniž o návrzích procesně rozhodl. Výpovědi původního vlastníka argumentuje, ačkoli protokol o ní není součástí spisu, a další navrhovaný listinný důkaz – souhlasné stanovisko P. V., s. p. ze dne 27. 9. 2013 – stavební úřad zcela pominul. Dále žalobkyně namítla, že stavební úřad opřel svá skutková zjištění o letecké snímky ze dne 20. 8. 2011, ze kterých má být zřejmé, že na dotčených pozemcích se k tomuto dni žádné oplocení nenacházelo, a lze tedy dovodit, že stavba oplocení, na níž byl vydán územní souhlas, nebyla v řádném termínu provedena. Tyto letecké snímky však podle žalobkyně nejsou součástí spisu, a je tedy nemyslitelné, aby se o nich stavební úřad ve svém rozhodnutí zmiňoval. Další námitka se týkala zahájení řízení o odstranění stavby. Dle žalobkyně není zřejmé, kdy a jakým způsobem jí bylo oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby. Poté, co se stala vlastníkem pozemků p. č. X a X, odkázal stavební úřad pouze na usnesení o spojení řízení ze dne 22. 8. 2013. Oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby v části nacházející se na pozemcích p. č. X a X nebylo žalobkyni řádně oznámeno.
5. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány neprokázaly, že je stavebníkem a vlastníkem stavby. Skutečnost, že žádala o dodatečné povolení stavby, není samo o sobě důkazem, že je i stavebníkem. Pokud žalovaný ve svém dřívějším zrušujícím rozhodnutí uvedl, že byl nedostatečně zjištěn stav věci, a stavební úřad reagoval tak, že spis doplnil pouze o novou fotodokumentaci, nelze mít za to, že nyní byl zjištěn skutečný stav věci dostatečně. Dále žalobkyně poukázala na to, že všechny shora uvedené pozemky postupně odkoupila od původního vlastníka, z jehož čestného prohlášení jednoznačně vyplývá, že oplocení bylo zbudováno již na základě územního souhlasu. Takto ohlášenou stavbu začal provádět v době platnosti územního souhlasu původní vlastník. V tomto kontextu pak zcela jinak vyznívá rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1174/2001, na které odkazuje stavební úřad a ze kterého vyplývá, že vlastnictví k nově zhotovené věci nabývá originárně ten, kdo věc vytvořil, a pokud jde o stavbu, nabývá k ní takto vlastnictví stavebník v občanskoprávním smyslu, tedy ten, který stavbu uskutečnil s úmyslem mít ji pro sebe. Žalobkyně v průběhu správního řízení namítala, že stavba byla provedena na základě územního souhlasu, což nelze zpochybňovat odkazem na obsah žádosti o dodatečné povolení stavby, které nebylo vyhověno. Pokud stavební úřad uvedl, že stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací, nachází se na plochách záplavového území a

částí na plochách vodních toků a ploch územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“), je překvapivé, že tyto skutečnosti nebyly zohledněny již při vydání územního souhlasu. V této souvislosti pak žalobkyně uvedla, že v řízení byla porušena zásada předvídatelnosti rozhodování, zásada ochrany legitimního očekávání a zásada ochrany práv nabytých v dobré víře. Nerespektování těchto zásad nelze tolerovat.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy. Řízení probíhalo již od roku 2013, žalobkyně byla s celou svou věcí seznámena a dobře věděla, že provádí stavbu v rozporu se stavebním zákonem. Stavba byla prováděna v rozporu s územním souhlasem, což je popsáno v rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. 173462/2013/KUSK REG/Kt. Žalovaný dále popsal, v jakém stavu byly pozemky, když je žalobkyně kupovala od původního vlastníka. Pozemek byl z přední části oplocen značně poškozeným drátěným plotem v délce cca 50 m. Na základě územního souhlasu zhotovil původní vlastník zhruba na 1/3 šířky pozemku p. č. X oplocení betonovými sloupky s mobilní betonovou výplní v délce cca 8 m. V takovém stavu pozemek koupila žalobkyně a zbytek oplocení provedla již na své náklady. Přední část oplocení pozemků p. č. X a X a usazení pojezdových vrat dokonce osobně zdil jednatel žalobkyně se svým bratrem a zaměstnanci. K námitce, podle níž stavební úřad nezkoumal, kdo je vlastníkem stavby a kdo stavebníkem, žalovaný uvedl, že v žádosti o dodatečné povolení stavby žalobkyně sama sebe jako stavebníka označila. Z toho vyplývá, že se považovala za stavebníka minimálně v době podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Žalovaný v této souvislosti opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1174/2001. Dále doplnil, že žádost o dodatečné povolení stavby oplocení byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 16. 3. 2015, č. j. 01582/15/MUR/Dji. Z průběhu řízení je zřejmé, že žalobkyně prováděla stavbu vědomě bez povolení nebo opatření stavebního úřadu. Stavba se navíc nachází v území, kde tuto stavbu územní plán nedovoluje, a je v rozporu se stanovisky P. V., Městského úřadu Č. a obce D.. Z toho důvodu bylo v souladu s § 129 stavebního zákona nařízeno její odstranění.
7. První osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby. Podle ní existuje důvodná obava, že v případě povodní dojde k poškození stavby hráze rybníka na pozemku p. č. X v jejím vlastnictví, neboť stavba oplocení se nachází v záplavovém pásmu R. p. a znemožňuje rozliti případné povodňové vlny do prostoru k tomu určenému a může povodňovou vodu vzdouvat. Dále uvedla, že žalobce nemá souhlas k užívání některého ze sousedních pozemků za účelem vstupu a vjezdu na její pozemky.
8. Druhá osoba na řízení uvedla, že žalovaný dle jejího názoru postupoval v souladu se zákonem. Obec souhlasila při vydání územního souhlasu s oplocením v délce 72 metrů v provedení ze sloupků s dřevěnou výplní. Tomu neodpovídá skutečně vybudované oplocení, které navíc zasahuje do biokoridoru.
9. Během ústního jednání konaného dne 25. 9. 2019 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Za klíčové označil žalobce žalobní body týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, porušení zásady předvídatelnosti a zásady ochrany práv nabytých v dobré víře.
10. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Z obsahu správního spisu plyne, že stavební úřad vydal dne 9. 11. 2009 na základě oznámení původního vlastníka územní souhlas s umístěním stavby oplocení v provedení ze sloupků a dřevěné výplně o délce 72 m na hranici pozemku p. č. X s pozemky p. č. X a X.
12. Dne 14. 2. 2013 se konala za účasti jednatele žalobkyně a původního vlastníka kontrolní prohlídka, při níž stavební úřad zjistil, že je na předmětných pozemcích prováděna stavba betonového oplocení bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a proto vydal dne 29. 3. 2013 oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby betonového oplocení na pozemcích p. č. X a X, v majetku původního vlastníka. Toto oznámení bylo vedle dalších účastníků řízení doručeno dne 3. 4. 2013 žalobkyni. Téhož dne bylo vydáno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby betonového oplocení na pozemcích p. č. X, X, X, jejichž vlastníkem v té době byla (a stále je) žalobkyně. Žalobkyni bylo i toto oznámení doručeno dne 3. 4. 2013.
13. Žalobkyně požádala dne 30. 4. 2013 o dodatečné povolení stavby oplocení pozemků p. č. X, X a X. Sama sebe označila za stavebníka a zhotovitele stavby. Z dodatečně předložené projektové dokumentace plyne, že do oplocení, jehož se týkala žádost o dodatečné povolení stavby, byly vedle shora uvedených pozemků zahrnuty rovněž pozemky p. č. X a X.
14. Usnesením stavebního úřadu ze dne 22. 8. 2013 č. j. 05977/13/MUR/Dji, byla obě řízení o odstranění staveb spojena do společného řízení vzhledem k tomu, že žalobkyně odkoupila od původního vlastníka pozemky p. č. X a X. Žalobkyně nabyla vlastnictví kupní smlouvou ze dne 27. 5. 2013 s právními účinky vkladu ke dni 28. 5. 2013. Stavební úřad uvedl, že jde o stavbu betonového oplocení, která svým charakterem tvoří jeden celek, obě řízení se týkala stejného předmětu, věcně spolu souvisela, a proto byla spojena.
15. Dne 21. 10. 2013 žalobkyně podala žalobkyně na předepsaném formuláři podle přílohy č. 9 k vyhlášce 503/2006 Sb. žádost formálně označenou jako žádost o stavební povolení. Z obsahu je však zřejmé, že se jedná o doplnění původní žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 30. 4. 2013. Žalobkyně konkrétně upravila identifikaci stavby tak, že se jedná o oplocení pozemků p. č. X, X, X, X, X. Jako stavebník a zhotovitel stavby byla i v této žádosti označena žalobkyně. Jako přílohy žádosti byly stavebnímu úřadu předloženy územní souhlas, čestné prohlášení původního vlastníka ze dne 14. 3. 2012 a souhlasné stanovisko P. V., s. p. ze dne 27. 9. 2013.
16. Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013, č. j. 07861/13/MUR/Dji, nařídil stavební úřad žalobkyni odstranit stavbu betonového oplocení, kterou ve výroku blíže popsal jako oplocení, výška 2 m, betonové sloupky, výplň betonové desky, vjezd, branka na pozemcích p. č. X, X, X, X a X. Proti tomuto rozhodnutí o odstranění stavby podala žalobkyně včasné odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014 (ve vyhotovení tohoto rozhodnutí je zjevně uvedeno nesprávné datum 11. 3. 2013), č. j. 013146/2014/KUSK, rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Stavebnímu úřadu vytkl zejména neúplně zjištěný stav věci. Žalovaný totiž při obhlídce provedené dne 20. 2. 2014 zjistil, že stavba je provedena odlišně od situace, která je přílohou rozhodnutí stavebního úřadu a na kterou stavební úřad ve svém rozhodnutí odkazoval. Dále stavební úřad ve výrokové části svého rozhodnutí řádně nepopsal jednotlivé části stavby, které nařídil odstranit, neuvedl, kde se na pozemku přesně nacházejí a rozměrově je nespecifikoval. Tím je výrok nepřezkoumatelný. Stavební úřad rovněž neodůvodnil závěr, že stavba je v rozporu s určeným využitím plochy přírodního charakteru.

17. Následně stavební úřad usnesením ze dne 21. 7. 2014, č. j. 05906/14/MUR/DJi, přerušil podle § 129 odst. 2 stavebního zákona řízení o odstranění stavby a pokračoval v řízení o jejím dodatečném povolení. Dne 18. 9. 2014 byla na místě stavby provedena kontrolní prohlídka a pořízena fotodokumentace. P. V., s. p. při prohlídce vyjádřilo nesouhlas s řešením oplocení. Požadovalo odstup min. 3 m od hrany potoka a prostupné řešení.
18. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 16. 3. 2015, č. j. 01582/15/MUR/DJi, zamítl dodatečné povolení stavby. V odůvodnění uvedl, že stavba je umístěna v rozporu se změnou č. 1 územního plánu sídelního útvaru D.. Oplocení se nachází na plochách záplavového území a z části na plochách vodních toků a ploch ÚSES. Podle stanoviska Městského úřadu Č., č. j. MUCE 41217/2013 OZP/Bro, je stavba v rozporu s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny. Stavba je provedena i v rozporu s § 7 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích stavby, ve znění pozdějších předpisů, jelikož svým rozsahem a tvarem narušuje charakter okolí a nesplňuje podmínky oplocení v záplavovém území, kde musí taková stavba umožnit snadný průchod povodňových toků. Stavebník tak neprokázal, že stavba splňuje podmínky pro možné dodatečné povolení stavby. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015, č. j. 09790/2015/KUSK, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí dodatečného povolení stavby.
19. Dne 28. 1. 2016 provedl stavební úřad v rámci stavebního dozoru prohlídku stavby a pořídil její fotodokumentaci. V řízení o odstranění stavby bylo poté pokračováno na základě oznámení ze dne 10. 2. 2016.
20. Žalobkyně v podání ze dne 30. 5. 2016 navrhla provedení výslechu jednatele žalobkyně a původního vlastníka a dále, aby do spisu bylo založeno čestné prohlášení původního vlastníka ze dne 14. 3. 2012. Uvedla, že dosud nebylo zjištěno, kdo stavbu vybudoval a kdo je tak jejím vlastníkem. Navrhla dále založit do spisu souhlasné stanovisko P. V., s. p. ze dne 27. 9. 2013, územní souhlas a dopis Obecního úřadu D. ze dne 10. 12. 2012.
21. Ve spise se dále nachází protokol ze dne 29. 6. 2016 o svědecké výpovědi původního vlastníka ve věci správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, kterého se měla dopustit žalobkyně. Z jeho výpovědi plyne, že prodal žalobkyni pozemky p. č. X a X. Pozemek byl z přední části oplocen značně poškozeným drátěným oplocením v délce cca 50 m. Na základě územního souhlasu ze dne 9. 11. 2009 zhotovil původní vlastník zhruba do 1/3 šířky pozemku p. č. X oplocení betonovými sloupky s mobilní betonovou výplní v délce cca 8 m. V takovém stavu pozemek koupila žalobkyně a oplocení dokončila na své náklady, žádnou smlouvu o stavbě plotu mezi sebou nemají. Stavbu oplocení dále prováděla objednaná firma, která na žádost jednatele žalobkyně stavbu dokončila. Přední část oplocení pozemků p. č. X a X a usazení pojezdových vrat zhotovoval jednatel žalobkyně s bratrem a zaměstnanci. Zeď má základy hluboké asi 1 m z litého betonu v celé délce zdi a na takovou stavbu nebyl územní souhlas vydán. Žádnou smlouvu o stavbě plotu původní vlastníka se žalobkyní neuzavřel. Dále je ve spise založen protokol o ústním jednání ze dne 12. 5. 2016, během něhož jednatel žalobkyně uvedl, že žalobkyně není stavebníkem oplocení, oplocení dokončil původní vlastník na základě jejich vzájemného smluvního vztahu.
22. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 19. 8. 2016, č. j. 06303/16/MUR/SU/DJi, nařídil žalobkyni odstranit předmětnou stavbu betonového oplocení na pozemcích p. č. X, X, X, X a X. Rozhodnutí podrobně odůvodnil jednak rozporem s cíli územního plánování a s územně plánovací dokumentací, jelikož se oplocení nachází na plochách přírodního charakteru, zčásti na plochách záplavového území a částí na plochách vodních toků a ploch

ÚSES. Stavba je dále dle stanoviska dotčeného orgánu ochrany krajiny a přírody Městského úřadu Č. v rozporu se zájmy chráněnými zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Dále je stavba v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu dle § 7 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, jelikož svým rozsahem a tvarem narušuje charakter okolí a neumožňuje snadný průtok povodňových průtoků. K žalobkyní zmiňovanému územnímu souhlasu stavební úřad uvedl, že je v něm uvedeno pouze částečné oplocení pozemku p. č. X v délce cca 72 m v provedení sloupky s dřevěnou výplní. Předmětem žádosti o dodatečné povolení však byla stavba oplocení celkové délky 237,53 m a výšky 2 m na pozemcích p. č. X, X, X, X a X. Z toho je zřejmé, že se jedná o dvě různé stavby. Pokud by původní vlastník provedl oplocení pozemku p. č. X na základě územního souhlasu, pak by místo betonové zdi byla zcela jiná stavba. Navíc z leteckých snímků pořízených dne 20. 8. 2011 dostupných na stránkách Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního je zřejmé, že k tomuto datu se na dotčených pozemcích žádné oplocení nenacházelo. Z toho lze dovodit, že stavba oplocení povolená územním souhlasem ze dne 9. 11. 2009 nebyla v řádném termínu provedena a územní souhlas pozbyl po 12 měsících platnosti.

23. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila námitky, které se v podstatě shodují s uplatněnými žalobními body. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu.
24. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. Podle odst. 2 stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
25. Soud se nejprve zabýval žalobními body, jimiž žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobkyně v prvé řadě namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí postrádá dostatečný popis stavby a není zřejmé, co měl stavební úřad na mysli údajem „stav ke dni 28. 1. 2016. K tomu lze uvést, že původní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 10. 2013 bylo žalovaným zrušeno mimo jiné z důvodu, že stavební úřad ve výrokové části rozhodnutí řádně nepopsal jednotlivé části stavby, neuvedl, kde se na pozemku přesně nacházejí a rozměrově je nespecifikoval, čímž byl výrok nepřezkoumatelný. V novém rozhodnutí stavební úřad výrok v této části upravil a velice podrobně stavbu popsál. Z popisu je naprosto zřejmé, jak je oplocení vysoké, z jakého materiálu je zhotoveno, kde přesně a v jaké délce je umístěno a na hranicích jakých pozemků. Přesně je popsána i vjezdová brána a branka. Takový výrok je naprosto jasně formulovaný, srozumitelný, určitý a je v souladu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stavba, která má být odstraněna, je nezaměnitelná s jakoukoli jinou stavbou. Soudu není zřejmé, jak jinak by měla být předmětná stavba popsána.

26. Formulace „stav ke dni 28. 1. 2016“ použitá ve výroku prvostupňového rozhodnutí je sice formálně nadbytečná, ale nečiní výrok nesrozumitelným. Tímto údajem stavební úřad zjevně konkretizoval den, kdy byla v místě vykonána kontrolní prohlídka a byla vyhotovena fotodokumentace, která byla podkladem pro rozhodnutí. S žalobkyní lze souhlasit, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. To vyplývá i ze samotné povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Ovšem tvrzení, že není zřejmé, v jakém stavu se stavba nacházela ke dni vydání rozhodnutí dne 19. 8. 2016, neodpovídá podkladům založeným ve správním spise. Naopak stavební úřad shromáždil velké množství podkladů, které skutkový stav věci dostatečně prokazují, a odstraňovanou stavbu ve výroku prvostupňového rozhodnutí pečlivě popsal. Ze správního spisu nevyplývá, že by v mezidobí od 28. 1. 2016 do vydání napadeného rozhodnutí došlo k jakékoliv změně stavby. Nic takového ostatně netvrdila ani žalobkyně. Má se tak za to, že skutkový stav zjištěný stavebním úřadem trval až do vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyní vytýkaná formulace je v podstatě nadbytečná, avšak nemá žádný vliv na srozumitelnost a tím spíše vykonatelnost výroku. Z hlediska jeho určitosti má tato formulace význam pouze v tom ohledu, že jednoznačně určuje, že má být odstraněno celé betonové oplocení, včetně části na pozemcích p. č. X a X u vodoteče, která byla dokončena později, než zbylá část oplocení. Oplocení této části a tím i dokončení oplocení po celém obvodu předmětných pozemků bylo zjištěno právě při prohlídce dne 28. 1. 2016. Tato námitka není důvodná.
27. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutím stavebního úřadu byl porušen princip ochrany dobré víry nabytých práv konstituovaných individuálními akty státu, přesto bylo rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným potvrzeno. K tomu lze uvést, že odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6 čtvrtý odstavec) je v této části formulováno neobratně, neboť žalovaná neoddělila část, v níž pouze reprodukovala odvolací námitku žalobkyně, od části, v níž se s touto námitkou vypořádala. Žalobkyně přitom odkazuje pouze na krátkou část reprodukce odvolací námitky, která je vytržena z kontextu a navíc špatně pochopena. Žalovaný pouze volně zopakoval odvolací námitku uplatněné žalobkyní, pokud uvedl: „*Odvolací správní orgán uvádí k názoru odvolatelky na předvídatelnost správního rozhodování v obdobných věcech, které spolu souvisejí, porušení zásady důvěry ve státní akty a zásady legitimního očekávání správního rozhodnutí, že v daném případě byl porušen princip ochrany dobré víry nabytých práv konstituovaných individuálními akty státu*“ (důraz doplněn soudem). Až v následující části žalovaný uvedl, že „*tuto [míněno námitku] nelze tolerovat, neboť se jedná o subjektivní názor odvolatelky a nikoliv objektivní. Sama odvolatelka porušuje zákonná ustanovení a důvěru ve správnost jejího konání.*“ Žalovaný tak rozhodně nekonstatoval, že byl porušen princip ochrany práv nabytých v dobré víře, jak nepřesně tvrdila žalobkyně. Naopak vypořádal tuto odvolací námitku jako nedůvodnou, a žalobkyně se tedy mýlí, pokud tvrdí, že mezi odůvodněním napadeného rozhodnutí a jeho výrokem existuje rozpor. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná. Soud nadto dodává, že i názor žalobkyně, že byla porušena zásada předvídatelnosti správního rozhodování, které spolu souvisejí, je mylný, neboť se zakládá na nesprávných úvahách žalobkyně. Touto námitkou se soud bude zabývat v dalších částech rozsudku.
28. Dále žalobkyně namítala porušení předpisů upravujících průběh správního řízení. V první řadě namítá, že se stavební úřad nevypořádal se důkazními návrhy, které žalobkyně navrhla v podání ze dne 30. 5. 2016. Konkrétně stavební úřad nevyhověl návrhům na provedení výslechů původního vlastníka a jednatele žalobkyně, ale o návrzích procesně

nerozhodl. Dále namítá, že protokol o výpovědi původního vlastníka, na nějž stavební úřad odkazoval, není součástí správního spisu. Navrhovaný listinný důkaz, a to souhlasné stanovisko P. V., s. p. ze dne 27. 9. 2013, stavební úřad zcela pominul.

29. Podle § 52 druhé věty správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků řízení, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť sice není povinen všechny navržené důkazy provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč tak učinil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).
30. Stavební úřad se důkazními návrhy uplatněnými žalobkyní zabýval, byť poměrně stručně na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí. Pokud jde o žalobkyní navržené listinné důkazy, stavební úřad uvedl, že *„požadované listiny jsou ve spisu v řízení o odstranění stavby již od roku 2013 a jsou součástí odvolání ze dne 18. 11. 2013 proti rozhodnutí č. j. 07861/13/MUR/DJi ze dne 23. 10. 2013, které bylo nadřízeným orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání.“* Žalobkyní navržené listinné důkazy jsou součástí správního spisu a správní orgány je vzaly v úvahu jako podklad pro své rozhodnutí. Konkrétně stanovisko P. V., s. p. ze dne 27. 9. 2013 je uvedeno mezi podklady na str. 6 prvostupňového rozhodnutí a je zmiňováno i na str. 5 tohoto rozhodnutí. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že stavební úřad tento důkazní návrh pominul. Nadto soud dodává, že stanovisko P. V., s. p. ze dne 27. 9. 2013 je sice souhlasným stanoviskem, které schvaluje záměr výstavby oplocení kolem předmětných pozemků, avšak s podmínkou, že plot bude umístěn min. 3 metry od břehové hrany obou vodních toků. Není zřejmé, k prokázání jakých skutečností byl tento důkaz žalobkyní navrhován. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že ve správním spise je založeno rovněž vyjádření P. V., s. p. k podanému odvolání ze dne 30. 9. 2016, podle něhož žalobkyně nerespektovala podmínky uvedené ve stanovisku ze dne 27. 9. 2013, a proto trvá na odstranění oplocení z bezprostřední blízkosti vodního toku.
31. Pokud jde o výpověď původního vlastníka, stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí (str. 7) poukázal na to, že tento svědek byl vyslechnut dne 29. 6. 2016 v řízení o správním deliktu. Podle stavebního úřadu z jeho výpovědi nevyplývaly žádné nové skutečnosti, přičemž svědek odmítl vlastnictví stavby. Kopie protokolu o výsledku svědka původního vlastníka je přitom součástí správního spisu a v souladu s § 50 správního řádu může být podkladem pro vydání rozhodnutí. Nadto je součástí správního spisu i čestné prohlášení původního vlastníka ze dne 14. 3. 2012, z něhož vyplývá, že provedl oplocení pozemku na základě územního souhlasu ze dne 9. 11. 2009, avšak jednalo se pouze o oplocení pozemku p. č. X. Na toto čestné prohlášení stavební úřad rovněž poukázal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 5 předposlední odstavec). Být to tedy stavební úřad neuvedl explicitně, je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že výslech svědka neprovedl pro jeho nadbytečnost.
32. Ohledně navrhovaného výsledku jednatele žalobkyně platí totéž, co o navrhovaném výsledku původního vlastníka. To, že žalobkyně je vlastníkem a stavebníkem předmětného oplocení bylo prokázáno již jinými důkazy, na něž stavební úřad poukázal, a výslech jednatele žalobkyně by nepřinesl žádné nové skutečnosti. Proto bylo provedení tohoto důkazu shledáno stavebním úřadem jako nadbytečné (str. 6 poslední odstavec). Ve spise je rovněž založen protokol ze dne 12. 5. 2016 o ústním jednání ve věci správního deliktu,

jehož se účastnil jednatel žalobkyně, jenž mj. uvedl, že není stavebníkem předmětného oplocení a že oplocení dokončil původní vlastník. I v tomto případě je zřejmé, že výslech jednatele žalobkyně nebyl proveden pro jeho nadbytečnost, neboť by jeho výpověď nepřinesla k věci nic nového. Lze tak shrnout, že shora uvedené námitky, jimiž žalobkyně napadala neprovedení navržených důkazů, jsou nedůvodné.

33. Další námitka žalobkyně se týkala leteckých snímků ze dne 20. 8. 2011, které stavební úřad použil jako podklad svého rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně nejsou tyto snímky součástí správního spisu a není tak možné, aby na jejich základě stavební úřad činil skutkové závěry. I tato námitka je nedůvodná. Předně uvedené letecké snímky jsou součástí správního spisu, kde jsou založeny pod č. 25, a vyplývá z nich, že byly z internetu staženy dne 22. 8. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje v souladu s § 50 správního řádu správní orgán. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Jedná se o demonstrativní výčet. Podkladem pro vydání rozhodnutí tak může být prakticky cokoli, co je dle správního orgánu nezbytné pro rozhodnutí ve věci, tedy i letecké snímky volně dostupné na internetu, ze kterých je evidentní, že na předmětných pozemcích není zachyceno oplocení, které má být nyní odstraněno. Je pravdou, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že kromě fotodokumentace ze dne 28. 1. 2016 se podklady rozhodnutí nezměnily (str. 3 druhý odstavec). Toto konstatování ale nelze vytrhávat z kontextu odůvodnění, neboť je zjevné, že stavební úřad měl na mysli, že žádný z účastníků v poskytnuté patnáctidenní lhůtě nevyužil možnosti navrhopvat důkazy. Až následně v dodatečně poskytnuté lhůtě obdržel stavební úřad další podklady, a to vyjádření obce D. a žalobkyně, což ostatně stavební úřad v navazujícím odstavci rovněž popsal (str. 3 třetí odstavec). Tato námitka tedy není důvodná.
34. Žalobkyně dále namítla, že není zřejmé, kdy a jakým způsobem jí bylo oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby v části nacházející se na pozemcích p. č. X a X. Dle § 46 odst. 1 správního řádu je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil účastníkovi zahájení řízení doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Hlavním účelem tohoto procesního úkonu je oznámení konkrétnímu subjektu, že bylo zahájeno správní řízení, co je předmětem tohoto správního řízení a že je účastníkem tohoto správního řízení tak, aby tento subjekt mohl uplatňovat svá procesní práva. To vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002 - 28, podle něhož se závažného porušení procesních práv účastníka řízení dopustí správní orgán, jehož prvním úkonem vůči účastníku řízení ve správním řízení zahájeném z vlastního podnětu (§ 18 odst. 2 správního řádu) je až doručení rozhodnutí ve věci, neboť účastník řízení je tím vyloučen z možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění (§ 33 odst. 2 správního řádu).
35. Ze správního spisu vyplývá, že původně byla zahájena dvě řízení o odstranění stavby. Doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 29. 3. 2013, č. j. 02169/13/DJi, bylo zahájeno řízení, které se týkalo stavby betonového oplocení na pozemcích p. č. X, X a X, které byly ve vlastnictví žalobkyně. Druhým oznámením o zahájení řízení ze dne 29. 3. 2013, č. j. 02171/13/DJi, bylo zahájeno řízení o odstranění stavby betonového oplocení na pozemcích p. č. X a X, patřících v té době původnímu vlastníku. Toto oznámení bylo zasláno stejnému okruhu subjektů včetně žalobkyně, jakožto vlastníci sousedních pozemků. Té bylo doručeno do datové schránky dne 3. 4. 2013. Následně

stavební úřad z výpisu z katastru nemovitostí zjistil, že žalobkyně v průběhu řízení odkoupila od původního vlastníka pozemky p. č. X a X s právními účinky ke dni 28. 5. 2013. Právě z toho důvodu stavební úřad v souladu s § 140 odst. 1 správního řádu obě řízení spojil. Obě řízení o odstranění stavby byla tedy řádně zahájena vůči tehdejšími vlastníky pozemků, na kterých se obě části stavby nacházely, a následně po převodu pozemků byla řízení spojena.

36. Stavební úřad nepochybil, pokud žalobkyni znovu nezaslal oznámení o zahájení řízení o odstranění části stavby oplocení na pozemcích p. č. X a X. V době, kdy žalobkyně kupovala pozemky od původního vlastníka, bylo toto řízení zahájeno a nemohlo by být zahájeno znovu. Žalobkyně vstoupila do práv původního vlastníka a pozemky kupovala s vědomím, že i ve vztahu k části oplocení na těchto pozemcích bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, protože jí byla doručena oznámení o zahájení obou řízení. Na probíhající řízení byla navíc následně upozorněna i v usnesení o spojení řízení. Účel úkonu oznámení o zahájení řízení tak byl bezesporu naplněn a nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobkyně, která měla možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a navrhnout důkazy, což také učinila. Uvedená námitka není důvodná.
37. Dále žalobkyně namítla, že byl nedostatečně zjištěn stav věci, neboť správní orgány neprokázaly, že je stavebníkem a vlastníkem stavby. K této námitce je třeba uvést, že § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se odstranění stavby nařizuje zpravidla vlastníku stavby. Uvedené ustanovení nicméně připouští, aby odstranění stavby bylo nařízeno se souhlasem vlastníka i jiné osobě, tj. stavebníkovi. Jde zpravidla o situace, kdy se vlastník stavby protiprávního jednání nedopustil a nemá zájem na ponechání stavby a na jejím dodatečném povolení, a naopak trvá na uvedení stavby do zákonného stavu, tj. na odstranění nepovolené stavby nebo její změny. O naposledy zmíněnou situaci však v tomto případě nejde, a proto je pro posouzení otázky, zda správní orgány byly oprávněny uložit žalobkyni odstranění stavby, rozhodné pouze to, zda žalobkyně byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí vlastníci předmětné stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2011, č. j. 7 As 92/2011 – 93), nikoliv zda stavbu sama provedla, a byla tedy od počátku její realizace stavebníkem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, byť samozřejmě i tato otázka může mít za určitých okolností význam pro určení vlastnictví ke stavbě.
38. Z obsahu listin založených ve správním spise vyplývá, že vlastníkem předmětné stavby oplocení byla, a to nejpozději ke dni vydání napadeného rozhodnutí právě žalobkyně. Svědčí o tom, zejména výpověď původního vlastníka a jeho čestné prohlášení, jež bylo předloženo samotnou žalobkyní. Z obou totiž plyne, že byť původní vlastník zahájil stavbu oplocení a přinejmenším zčásti ji provedl, následně převedl pozemky p. č. X a X na žalobkyni, a to včetně již rozestavěné části oplocení. Dále uvedl, že zbylou část oplocení již dokončila žalobkyně, a to z části sama a z části prostřednictvím dodavatele. Z toho, co uvedl původní vlastník, je tedy zřejmé, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již nebyl vlastníkem ani části oplocení. Naopak žalobkyně se stala vlastníkem oplocení v celém jeho rozsahu poté, co na ni původní vlastník převedl vlastnictví pozemků p. č. X a X včetně rozestavěné části oplocení a následně byla dokončena i zbylá část oplocení.
39. Nelze pominout, že žalobkyně své vlastnictví k oplocení nikdy nezpochybnila, a to ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě podané u zdejšího soudu. V podáních učiněných v průběhu správního řízení (např. podání ze dne 30. 5. 2016 a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí), stejně jako v podané žalobě, namítala pouze to, že správní orgány nepostavily na jisto a neprokázaly, že je stavebníkem a vlastníkem stavby, což však

neznamená, že by vlastnické právo k předmětnému oplocení popřela. Tomu, že žalobkyně je, a ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla vlastníkem oplocení, navíc nasvědčuje i skutečnost, že sama podala žádost o dodatečné povolení stavby, v níž se označila nejen za stavebníka, ale i zhotovitele stavby, a dále skutečnost, že se za vlastníka stavby označila v některých podáních v průběhu předchozího správního řízení, např. v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 07861/13/MUR/DJi. Za tohoto stavu by tedy bylo nadbytečné, aby ohledně vlastnického práva žalobkyně k předmětnému oplocení bylo vedeno rozsáhlé dokazování.

40. Spornou se tak jeví pouze otázka, kdo stavbu provedl, neboť jednatel žalobkyně uvedl při ústním jednání konaném dne 12. 5. 2016, že stavbu dokončil v plném rozsahu původní vlastník na základě smluvního vztahu s žalobkyní. Nicméně toto tvrzení nikterak nerozvedl a ani on vlastnictví žalobkyně nepopřel. Navíc, jak již bylo uvedeno, otázka, kdo stavbu provedl, zda původní vlastník nebo žalobkyně, případně v jakém rozsahu stavbu provedl původní vlastník - jinými slovy, kdo byl stavebníkem - není z hlediska aplikace § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona relevantní, neboť povinnost odstranit nepovolenou stavbu stíhá primárně osobu, která byla vlastníkem stavby ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgány přitom nepochybily, pokud za vlastníka odstraňované stavby označili žalobkyni, neboť její vlastnictví vyplývá z podkladů obsažených ve správním spise. Správním orgánům lze snad vytknout pouze to, že se relativně podrobně zabývaly otázkou, kdo byl stavebníkem předmětné stavby oplocení, byť z hlediska posouzení věci tato otázka nemá zásadní význam. V tomto ohledu je tedy třeba jejich závěry zkorigovat, to však nemá žádný vliv na správnost skutkového zjištění, že vlastníkem stavby ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně. Z tohoto důvodu shledal soud i tuto námitku nedůvodnou.
41. Dále žalobkyně namítla, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, neboť po zrušení původního rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, byl spis doplněn pouze o novou fotodokumentaci. Této námitce ovšem nelze přisvědčit. Jedním z důvodů zrušení předchozího rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby byl skutečně nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí ze dne 11. 3. 2014 uvedl, že *„při obhlídce na místě stavby dne 20. 2. 2014 zjistil, že stavba je provedena odlišně od situace, která je přílohou rozhodnutí stavebního úřadu, oplocení není provedeno na celé východní straně pozemku parc. č. X v k.ú. D. a zbývající část je provedena z části z betonového skládaného plotu a z části z KB bloků.“* Situační nákres, který byl přílohou rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 10. 2013, na nějž stavební úřad ve výroku tohoto rozhodnutí odkazoval, nebyl v souladu se zjištěnou skutečností na místě stavby. Stavební úřad na to reagoval tak, že dne 28. 1. 2016 vykonal prohlídku na místě, o které sepsal protokol, a zjistil tak stav věci. Při této prohlídce rovněž pořídil fotodokumentaci, na které je zachyceno oplocení po celém obvodu předmětných pozemků, které bylo následně zakresleno do katastrální mapy, jež je součástí správního spisu. Stavební úřad tak v souladu s pokynem žalovaného zjistil skutečný stav dostatečně a následně stavbu velice přesně popsal ve výroku nového rozhodnutí o odstranění stavby. Žalobkyně ostatně ani neuvedla, jaké skutečnosti nebyly zjištěny či zohledněny. Námitka není důvodná.
42. Žalobkyně dále namítá, že oplocení bylo zbudováno na základě územního souhlasu. K tomu soud uvádí, že z podkladů obsažených ve správním spise plyne, že žalobkyně odkoupila pozemky p.č. X a X od původního vlastníka. Žalobkynina argumentace čestným prohlášením původního vlastníka a územním souhlasem je však lichá. Původní

vlastník v čestném prohlášení ze dne 14. 3. 2012 uvedl (doslovně) toto: „*Prohlašuji, že: Ke dni 14. 3. 2012 před podepsáním kupní smlouvy o prodeji pozemku č. X a X, který byl oplocen na základě územního souhlasu vydaný dne 9. 11. 2009 o oplocení pozemku č. X, sousedící s pozemky parc. č. X a parc.č. X vše v k.ú. D.. Pozemky byly na základě geometrického plánu rozdělen a prodán i s plotem které byl součást prodaný nemovitosti a převeden na společnosti C. s.r.o. Se sídlem X. IČO: X Tímto prohlašuji, že ploty jsem zabudoval na základě územního souhlasu ze dne 9. 11. 2009.*“ Jak je patrné, čestné prohlášení je nesouvislé a jsou v něm chybně uvedena některá parcelní čísla pozemků. Lze z něj ovšem dovodit, že původní vlastník vybudoval oplocení na pozemku p. č. X, a to údajně na základě územního souhlasu a následně pozemek i s oplocením převedl na žalobkyni. Z výpovědi původního vlastníka ze dne 29. 6. 2016 pak vyplývá i to, že na pozemku p. č. X zhotovil oplocení betonovými sloupky s mobilní betonovou výplní v délce cca 8 m a v takovém stavu pozemek i s rozestavěnou částí oplocení koupila žalobkyně.

43. Správní orgány ve svých rozhodnutích opakovaně a velmi podrobně odůvodnily, že byl územní souhlas udělen pro stavbu oplocení, která byla odlišná od skutečně provedené stavby. Územní souhlas byl vydán pouze na částečné oplocení pozemků, a to v provedení sloupků s dřevěnou výplní a na hranici pozemku p. č. X s pozemky p. č. X a X. Délka oplocení měla být 72 m. Územní souhlas přitom platil pouze 12 měsíců od jeho vydání. Pokud by původní vlastník vybudoval na pozemku p. č. X oplocení v souladu s územním souhlasem, šlo by o 72 m dlouhé dřevěné oplocení. Nic takového ovšem původní vlastník v čestném prohlášení ani ve své výpovědi neuvedl. Jak vyplynulo z podkladů obsažených ve správním spise, v době vydání napadeného rozhodnutí se na místě nacházelo betonové oplocení s kovovou vjezdovou bránou a brankou. Žalobkyně tedy uvedené stavby skutečně zaměňuje, jak správně uvedly správní orgány. Navíc územní souhlas pozbyl platnosti uplynutím 12 měsíců od jeho vydání, neboť z leteckých snímků ze dne 20. 8. 2011, tedy téměř rok po pozbytí platnosti územního souhlasu, je zřejmé, že k tomuto dni se na dotčených pozemcích ještě žádné oplocení nenacházelo. Tvrzení žalobkyně o tom, že stavba byla provedena na základě územního souhlasu, tak byla správními orgány zcela po právu vyvrácena. Uvedená námitka tedy není důvodná.
44. Nepřípadné je rovněž tvrzení žalobkyně, že řízení o dodatečném povolení stavby a o odstranění stavby spolu nesouvisejí. Jedná se o stále stejnou stavbu, která byla postavena bez patřičného stavebního povolení nebo územního souhlasu, nedošlo k jejímu dodatečnému povolení, a proto bylo nařízeno její odstranění. Naopak, jak již bylo výše uvedeno, nelze opírat oprávnění k provedení stavby o územní souhlas vydaný na žádost původního vlastníka, a to z toho důvodu, že provedená stavba se podstatně liší od stavby, pro kterou byl územní souhlas vydán, a dále proto, že platnost územního souhlasu zanikla dříve, než byla zahájena jakákoliv stavební činnost.
45. Nedůvodná je i námitka, že byly porušeny zásady předvídatelnosti správního rozhodování, legitimního očekávání a ochrany práv nabytých v dobré víře. Dřevěné oplocení v délce 72 m povolené územním souhlasem z roku 2009 a betonové 2 m vysoké oplocení v délce 228 m představují diametrálně odlišné stavby, a žalobkyně rozhodně nemohla spoléhat na to, že jí stavba provedená bez oprávnění bude dodatečně povolena. Žalobkyně byla již od počátku seznámena se zahájením a průběhem řízení o odstranění stavby, věděla, že nedisponuje oprávněním nezbytným k provedení stavby, a teprve následně žádala o dodatečné povolení stavby, přičemž byla seznámena i s rozhodnutím stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení. Přesto postupně sama (případně původní vlastník) dokončila oplocení po celém obvodu předmětných pozemků. Za těchto okolností se

nemůže oprávněně dovolávat zásady legitimního očekávání či ochrany práv nabytých v dobré víře.

46. K obecné námitce uplatněné v závěru žaloby, podle níž správní orgány neposkytly žalobkyni prostor k objasnění skutečností, které se jim jevily jako neprokázané, soud se stejnou mírou obecnosti uvádí toliko, že správní orgány zjistily dostatečně skutečný stav věci a žalobkyni poskytly v souladu se správním řádem prostor k uplatnění jejích práv, zejména pak právo vyjadřovat se ke shromážděným podkladům, nahlížet do spisu a činit důkazní návrhy (viz oznámení o pokračování řízení o odstranění stavby a stanovení lhůty k navrhování důkazů ze dne 10. 2. 2016, stanovení nové lhůty k navrhování důkazů ze dne 13. 5. 2016, výzva k doplnění podkladů v řízení o dodatečném povolení stavby ze dne 22. 5. 2013 a další).
47. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobní body uplatněné žalobkyní důvodnými, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. Důkazy navržené žalobkyní soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť jde pouze o listiny, které jsou součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci plně úspěšný, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
50. Osobám zúčastněným na řízení soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost ani nenavrhly přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu